

+

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ
& ΤΩΝ ΣΥΝ ΑΥΤΩ ΑΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
(ὧν ἡ μνήμη τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου)

Ἀναπληρωθεῖσα κατὰ τὰ ἐλλείποντα τοῦ Μηναίου

* ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩ *

* βια' * 2011 *

ΤΗ ΙΖ΄ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Δανιήλ, καὶ τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων,
Ἀνανίου, Ἀζαρίου, Μισαήλ· καὶ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
Διονυσίου τοῦ νέου, ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ
ἐν Ζακύνθῳ.

* * *

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους Ϛ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ
προσόμοια τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁ λαμπρότατος ἥλιος, Προφητῶν ὁ περιδοξος, εὐφημείσθω
σήμερον θείοις ἄσμασι, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, θεῖον
ἐνδιαίτημα, ἡ αἰδύουτος πηγή, ἡ διόπτρα τοῦ Πνεύματος, ὁ ὑπέρτιμος,
καὶ πανάριστος στῦλος τῶν δογμάτων, ἡ κρηπίς τῆς οἰκουμένης, τὸ
ἀκατάσειστον ἔρεισμα.

Ὡς ἀστέρα φανότατον, ἑωσφόρον ὡς μέγιστον, ἐπιθυμιῶν τε
ἄνδρα τιμῶμέν σε, τῶν ἀρετῶν ταῖς λαμπρότησι, φαιδρῶς
ἀποστίλβοντα, καὶ φωτίζοντα πιστῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, καὶ
βοῶμέν σοι· Δανιήλ ὑποφῆτα τὸν Σωτῆρα, ἐκδυσώπει τοῦ σωθῆναι, τοὺς
εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Σοῦ ἡ γλῶσσα ὡς κάλαμος, γραμματέως πολύσοφε, ὀξυγράφου
γέγονε ῥητορεύουσα· νόμος Θεοῦ γὰρ ἐγκάρδιος, ἐν σοὶ πεπολίτεται,
καὶ τὸ στόμα σου λαλοῦν, κρίσιν ἔνδικον δέδεικται, ἐν οἷς ἡσχυνας,
παρανόμους πρεσβύτας καὶ Σωσάνναν, ἐκ θανάτου ἐλυτρώσω, τῶν
Προφητῶν τὸ ἀγλάϊσμα.

**ἕτερα τῶν Ἀγίων τριῶν Παίδων.
Ἦχος ὁ αὐτός. Ἦδωκας σημείωσιν.**

Νόμων ἀντεχόμενοι, τῶν Θεοσδότην πανόλβιοι, μιαραῖς οὐκ ἐχράνθητε, τροφαῖς ἀλλ' ἀκήρατον, τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος, διασεσωκότες, διετηρήσατε σαφῶς, ἀδιαλώβητον καὶ ἀμάραντον, τὸ ἄνθος τὸ θαυμάσιον, καὶ τὴν τερπνὴν ὡραιότητα, τοῦ Δεσπότης δοξάζοντες, τοὺς αὐτὸν θεραπεύοντας.

Θείῳ πυρακτούμενοι, οἱ Νεανῖαι πυρσεύματι, τοῦ πυρὸς κατεφρόνησαν· ἐν ᾧ δροσιζόμενοι, οἱ σεπτοὶ χορείαν, ἐκλελαμπρυσμένην, διατυπώσαντες ὥδῃν, τὴν πολυῦμνητον ἥδον ψάλλοντες· τὴν ὄντως ἀδιάδοχον, καὶ ἀμετάπτωτον πάνσοφοι, Βασιλείαν ποθήσαντες, τὴν οὐράνιον ἔνδοξοι.

Λόγον τῆς σοφίας σου, καταπλαγέντες οἱ τύραννοι, Δανιήλ ἀξιάγαστε, καὶ Παίδων τὴν σύνεσιν, τῆς Χαλδαίων χώρας, ἄρχειν καὶ δεσπόμεν, ὑμᾶς κατέστησαν σεπτοί· τὴν ἀρετὴν γὰρ οἶδε σαφέστατα, θαυμάζειν καὶ πολέμιος, καὶ πολιτείας λαμπρότητα· τῶν παθῶν γὰρ κρατήσαντες, ἡγεμόνες γεγόνατε.

Δόξα. Ἦχος β'. Ανατολίου.

Πνευματικῶς ἡμᾶς πιστοὶ συνήγαγε σήμερον, ὁ προφήτης Δανιήλ, καὶ τράπεζαν προτίθησιν ἀρετῶν δαψιλῶς, πλουσίοις καὶ πένησι, καὶ ξένοις καὶ αὐτόχθοσι, καὶ κρατῆρα νοητόν, προχέοντα νᾶμα εὐσεβείας, καὶ εὐφραίνοντα καρδίας πιστῶν, καὶ Πνεύματος Ἁγίου χάριν παρέχοντα. Οὗτος γὰρ ὁ προφήτης, ὁ φανότατος λύχνος, ὁ λάμπας ἐν τῷ κόσμῳ, τὰ σεβάσματα πάντα τῶν Ἀσσυρίων καθεῖλε, καὶ θηρῶν ἀτιθάσων στόματα ἔφραξε. Σὺν τούτῳ καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες εὐφημείσθωσαν, οὐ χρυσοὶ τῇ φύσει ὄντες, χρυσοῦ δὲ δοκιμώτεροι δεικνύμενοι· οὐ γὰρ ἐχώνευσεν αὐτοὺς τὸ πῦρ τῆς καμίνου, ἀλλ' ἐφύλαξεν ἀκεραίους, οὓς νάφθα καὶ πίσσα καὶ κληματίδες ἔστεψαν. Ὁ δὲ ἀγαγὼν ἡμᾶς, εἰς τὴν περίοδον τοῦ χρόνου Κύριος, ἀξιῶσαι ἡμᾶς φθάσαι, καὶ ἐπὶ τὴν κυρίαν, καὶ σεβασμίαν ἡμέραν τῶν Γενεθλίων Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος

Καὶ νῦν, προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν· εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν. Βηθλεὲμ γῆ, Ἰούδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἀκούσατε ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ περὶ χωρὰ τῆς Ἰουδαίας, ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σώσῃ ὃν ἐπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα

Προφητείας Δανιήλ τὸ ἀνάγνωσμα

Ἐν ἔτει τρίτῳ τῆς βασιλείας Ἰωακείμ βασιλέως Ἰούδα ἦλθε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπολιόρκει αὐτήν. Καὶ ἔδωκε Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ τὸν Ἰωακείμ βασιλέα Ἰούδα καὶ ἀπὸ μέρους τῶν σκευῶν οἴκου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἤνεγκεν αὐτὰ εἰς γῆν Σενναὰρ οἴκου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ· καὶ τὰ σκεύη εἰσήνεγκεν εἰς τὸν οἶκον θησαυροῦ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Ἀσφανεὺς τῷ ἀρχιευνούχῳ αὐτοῦ εἰσαγαγεῖν ἀπὸ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας Ἰσραὴλ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος τῆς βασιλείας καὶ ἀπὸ τῶν φορθομμὶν νεανίσκους, οἷς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς μῶμος καὶ καλοὺς τῇ ὄψει καὶ συνιέντας ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ γινώσκοντας γνῶσιν καὶ διανοουμένους φρόνησιν καὶ οἷς ἔστιν ἰσχύς ἐν αὐτοῖς ἐστάναι ἐν τῷ οἴκῳ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ διδάξαι αὐτοὺς γράμματα καὶ γλῶσσαν Χαλδαίων. Καὶ διέταξεν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς τὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἡμέραν ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ βασιλέως καὶ ἀπὸ τοῦ οἴνου τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ καὶ θρέψαι αὐτοὺς ἔτη τρία καὶ μετὰ ταῦτα στήναι ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ἐγένετο ἐν αὐτοῖς ἐκ τῶν υἱῶν Ἰούδα Δανιήλ καὶ Ἀνανίας καὶ Ἀζαρίας καὶ Μισαήλ. Καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὁ ἀρχιευνούχος ὀνόματα τῷ Δανιήλ Βαλτάσαρ καὶ τῷ Ἀνανίᾳ Σεδραχ καὶ τῷ Μισαήλ Μισάχ καὶ τῷ Ἀζαρίᾳ Ἀβδεναγῶ. Καὶ ἔθετο Δανιήλ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῇ ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ βασιλέως καὶ ἐν τῷ οἴνῳ τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ καὶ ἠξίωσε τὸν ἀρχιευνούχον ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῇ. Καὶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸν Δανιήλ εἰς ἔλεον καὶ εἰς οἰκτιρμὸν ἐνώπιον τοῦ ἀρχιευνούχου. Καὶ εἶπεν ὁ ἀρχιευνούχος τῷ Δανιήλ· φοβοῦμαι ἐγὼ τὸν κύριόν μου τὸν βασιλέα, τὸν ἐκτάξαντα τὴν βρῶσιν ὑμῶν καὶ τὴν πόσιν ὑμῶν, μὴ ποτε ἴδῃ τὰ πρόσωπα ὑμῶν σκυθρωπὰ παρὰ τὰ παιδάρια τὰ συνήλικά ὑμῶν καὶ

καταδικάσητε τὴν κεφαλὴν μου τῷ βασιλεῖ. Καὶ εἶπε Δανιήλ πρὸς Ἀμελσάδ, ὃν κατέστησεν ὁ ἀρχιευνούχος ἐπὶ Δανιήλ, Ἀνανίαν, Μισαήλ, Ἀζαρίαν· πείρασον δὴ τοὺς παῖδάς σου ἡμέρας δέκα, καὶ δότωσαν ἡμῖν ἀπὸ τῶν σπερμάτων, καὶ φαγώμεθα καὶ ὕδωρ πιώμεθα· καὶ ὀφθήτωσαν ἐνώπιόν σου αἱ ἰδέαι ἡμῶν καὶ αἱ ἰδέαι τῶν παιδαρίων τῶν ἐσθιόντων τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, καὶ καθὼς ἂν ἴδῃς, ποιήσον μετὰ τῶν παίδων σου. Καὶ εἰσήκουσεν αὐτῶν καὶ ἐπείρασεν αὐτοὺς ἡμέρας δέκα. Καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν δέκα ἡμερῶν ὠράθησαν αἱ ἰδέαι αὐτῶν ἀγαθαὶ καὶ ἰσχυραὶ ταῖς σαρκὶν ὑπὲρ τὰ παιδάρια τὰ ἐσθιόντα τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως. Καὶ ἐγένετο Ἀμελσάδ ἀναιρούμενος τὸ δεῖπνον αὐτῶν καὶ τὸν οἶνον τοῦ πόματος αὐτῶν καὶ ἐδίδου αὐτοῖς σπέρματα. Καὶ τὰ παιδάρια ταῦτα, οἱ τέσσαρες αὐτοί, ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς σύνεσιν καὶ φρόνησιν ἐν πάσῃ γραμματικῇ καὶ σοφίᾳ· καὶ Δανιήλ συνῆκεν ἐν πάσῃ ὁράσει καὶ ἐνυπνίοις. Καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν, ὧν εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰσαγαγεῖν αὐτούς, καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς ὁ ἀρχιευνούχος ἐναντίον Ναβουχοδονόσορ. Καὶ ἐλάλησε μετ' αὐτῶν ὁ βασιλεὺς, καὶ οὐχ εὐρέθησαν ἐκ πάντων αὐτῶν ὅμοιοι Δανιήλ καὶ Ἀνανία καὶ Μισαήλ καὶ Ἀζαρίᾳ· καὶ ἔστησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ἐν παντὶ ρήματι σοφίας καὶ ἐπιστήμης, ὧν ἐζήτησε παρ' αὐτῶν ὁ βασιλεὺς, εὗρεν αὐτοὺς δεκαπλασίονας παρὰ πάντας τοὺς ἐπαοιδούς καὶ τοὺς μάγους τοὺς ὄντας ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Προφητείας Δανιήλ τὸ ἀνάγνωσμα

Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς κατέστησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας σατράπας ἑκατὸν εἴκοσι τοῦ εἶναι αὐτοὺς ἐν ὅλῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ καὶ ἐπάνω αὐτῶν τακτικούς τρεῖς, ὧν ἦν Δανιήλ εἰς ἕξ αὐτῶν, τοῦ ἀποδιδόναι αὐτοῖς τοὺς σατράπας λόγον, ὅπως ὁ βασιλεὺς μὴ ἐνοχλῇται. Καὶ ἦν Δανιήλ ὑπὲρ αὐτούς, ὅτι πνεῦμα περισσὸν ἐν αὐτῷ. Καὶ ὁ βασιλεὺς κατέστησεν αὐτὸν ἐφ' ὅλης τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Καὶ οἱ τακτικοὶ καὶ οἱ σατράπαι, ἐζήτησαν πρόφασιν εὐρεῖν κατὰ Δανιήλ· καὶ πᾶσαν πρόφασιν καὶ παράπτωμα καὶ ἀμπλάκημα οὐχ εὗρον κατ' αὐτοῦ, ὅτι πιστὸς ἦν. Καὶ εἶπον οἱ τακτικοί· οὐχ εὐρήσομεν κατὰ Δανιήλ πρόφασιν, εἰ μὴ ἐν νομίμοις Θεοῦ αὐτοῦ. Τότε οἱ τακτικοὶ καὶ οἱ σατράπαι παρέστησαν τῷ βασιλεῖ καὶ εἶπαν αὐτῷ· Δαρεῖε βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι· συνεβουλεύσαντο πάντες οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας σου στρατηγοὶ καὶ σατράπαι, ὑπατοὶ καὶ τοπάρχαι, τοῦ στήσαι στάσει βασιλικῇ καὶ

ἐνισχυῖσαι ὁρισμόν, ὅπως ὅς ἂν αἰτήσῃ αἴτημα παρὰ παντὸς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἕως ἡμερῶν τριάκοντα, ἀλλ' ἢ παρὰ σοῦ, βασιλεῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων. Νῦν οὖν, βασιλεῦ, στήσον τὸν ὁρισμόν καὶ ἔκθες γραφήν, ὅπως μὴ ἀλλοιωθῇ τὸ δόγμα Περσῶν καὶ Μήδων. Τότε ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος ἐπέταξε γραφῆναι τὸ δόγμα. Καὶ Δανιήλ, ἡνίκα ἔγνω, ὅτι ἐνετάγη τὸ δόγμα, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ αἱ θυρίδες ἀνεωγμέναι αὐτῷ ἐν τοῖς ὑπερώοις αὐτοῦ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, καὶ καιροὺς τρεῖς τῆς ἡμέρας ἦν κάμπτων ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ καὶ προσευχόμενος καὶ ἐξομολογούμενος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καθὼς ἦν ποιῶν ἔμπροσθεν. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι παρετήρησαν καὶ εὗρον τὸν Δανιήλ ἀξιοῦντα καὶ δεόμενον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. Καὶ προσελθόντες λέγουσι τῷ βασιλεῖ· βασιλεῦ, οὐχ ὁρισμόν ἔταξας, ὅπως πᾶς ἄνθρωπος, ὅς ἂν αἰτήσῃ παρὰ παντὸς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου αἴτημα ἕως ἡμερῶν τριάκοντα, ἀλλ' ἢ παρὰ σοῦ, βασιλεῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων; καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἀληθινὸς ὁ λόγος, καὶ τὸ δόγμα Μήδων καὶ Περσῶν οὐ παρελεύσεται. Τότε ἀπεκρίθησαν καὶ λέγουσιν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως· Δανιήλ ὁ ἀπὸ τῶν υἱῶν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Ἰουδαίας οὐχ ὑπετάγη τῷ δόγματί σου, καὶ καιροὺς τρεῖς τῆς ἡμέρας αἰτεῖ παρὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ τὰ αἰτήματα αὐτοῦ. Τότε ὁ βασιλεὺς, ὡς τὸ ρῆμα ἤκουσε, πολὺ ἐλυπήθη ἐπ' αὐτῷ καὶ περὶ τοῦ Δανιήλ ἠγωνίσατο τοῦ ἐξελεῖσθαι αὐτὸν καὶ ἕως ἑσπέρας ἦν ἀγωνιζόμενος τοῦ ἐξελεῖσθαι αὐτόν. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι λέγουσι τῷ βασιλεῖ· γνῶθι, βασιλεῦ, ὅτι τὸ δόγμα Μήδοις καὶ Πέρσαις τοῦ πᾶν ὁρισμόν καὶ στάσιν, ἦν ἂν ὁ βασιλεὺς στήσῃ, οὐ δεῖ παραλλάξαι. Τότε ὁ βασιλεὺς εἶπε καὶ ἤγαγον τὸν Δανιήλ καὶ ἐνέβαλον αὐτόν εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων· καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ Δανιήλ· ὁ Θεός σου, ᾧ σὺ λατρεύεις ἐνδελεχῶς, αὐτὸς ἐξελεῖταί σε. Καὶ ἤνεγκαν λίθον καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ λάκκου, καὶ ἐσφραγίσατο ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ δακτυλίῳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ δακτυλίῳ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, ὅπως μὴ ἀλλοιωθῇ πρᾶγμα ἐν τῷ Δανιήλ. Καὶ ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἄδειπνος, καὶ ἐδέσματα οὐκ εἰσήνεγκαν αὐτῷ καὶ ὁ ὕπνος ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ἔκλεισεν ὁ Θεὸς τὰ στόματα τῶν λεόντων, καὶ οὐ παρηνώχλησαν τῷ Δανιήλ. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀνέστη τὸ πρωῒ ἐν τῷ φωτὶ καὶ ἐν σπουδῇ ἦλθεν ἐπὶ τὸν λάκκον τῶν λεόντων· καὶ ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτόν τῷ λάκκῳ ἐβόησε φωνῇ ἰσχυρᾷ· Δανιήλ, ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ Θεός σου, ᾧ σὺ λατρεύεις ἐνδελεχῶς, εἰ ἠδυνήθη

ἐξελέσθαι σε ἐκ τοῦ στόματος τῶν λεόντων; Καὶ εἶπε Δανιήλ τῷ βασιλεῖ· βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῇθι. Ὁ Θεός μου ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐνέφραξε τὰ στόματα τῶν λεόντων, καὶ οὐκ ἐλυμήναντό με, ὅτι κατέναντι αὐτοῦ εὐθύτης εὐρέθη ἐμοί· καὶ ἐνώπιον δέ σου, βασιλεῦ, παράπτωμα οὐκ ἐποίησα. Τότε ὁ βασιλεὺς πολὺ ἡγαθύνθη ἐπ’ αὐτῷ, καὶ τὸν Δανιήλ εἶπεν ἀνενέγκαι ἐκ τοῦ λάκκου. Καὶ ἀνηνέχθη Δανιήλ ἐκ τοῦ λάκκου, καὶ πᾶσα διαφθορὰ οὐχ εὐρέθη ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐπίστευσεν ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.

Προφητείας Δανιήλ τὸ ἀνάγνωσμα

Ἐν ἔτει τρίτῳ Κύρου βασιλέως Περσῶν, λόγος ἀπεκαλύφθη τῷ Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα ἐπεκλήθη Βαλτάσαρ, καὶ ἀληθινὸς ὁ λόγος, καὶ δύναμις μεγάλη καὶ σύνεσις ἐδόθη αὐτῷ ἐν τῇ ὀπτασίᾳ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγὼ Δανιήλ ἤμην πενθῶν τρεῖς ἑβδομάδας ἡμερῶν· ἄρτον ἐπιθυμιῶν οὐκ ἔφαγον, καὶ κρέας καὶ οἶνος οὐκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, καὶ ἄλειμμα οὐκ ἤλειψάμην ἕως πληρώσεως τριῶν ἑβδομάδων ἡμερῶν. Ἐν ἡμέρᾳ εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, καὶ ἐγὼ ἤμην ἐχόμενα τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, αὐτός ἐστι Τίγρις, Ἐδδεκέλ· καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ εἰς ἐνδεδυμένος βαδδίν, καὶ ἡ ὀσφὺς αὐτοῦ περιεζωσμένη ἐν χρυσίῳ Ὠφάζ, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὡσεὶ θαρσίς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ ὄρασις ἀστραπῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡσεὶ λαμπάδες πυρός, καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ καὶ τὰ σκέλη ὡς ὄρασις χαλκοῦ στίλβοντος καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὄχλου. Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιήλ μόνος τὴν ὀπτασίαν, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ μετ’ ἐμοῦ οὐκ εἶδον τὴν ὀπτασίαν, ἀλλ’ ἡ ἔκστασις μεγάλη ἐπέπεσεν ἐπ’ αὐτούς, καὶ ἔφυγον ἐν φόβῳ. Καὶ ἐγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ εἶδον τὴν ὀπτασίαν τὴν μεγάλην ταύτην, καὶ οὐχ ὑπελείφθην ἐν ἐμοὶ ἰσχύς, καὶ ἡ δόξα μου μετεστράφη εἰς διαφθοράν, καὶ οὐκ ἐκράτησα ἰσχύος. Καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἀκοῦσαί με αὐτοῦ ἤμην κατανευγμένος, καὶ τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἀπτομένη μου καὶ ἡγειρέ με ἐπὶ τὰ γόνατά μου. Καὶ εἶπε πρὸς με· Δανιήλ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, σύνες ἐν τοῖς λόγοις, οἷς ἐγὼ λαλῶ πρὸς σέ, καὶ στηθι ἐπὶ τῇ στάσει σου, ὅτι νῦν ἀπεστάλην πρὸς σέ. Καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν πρὸς με τὸν λόγον τοῦτον ἀνέστην ἔντρομος. Καὶ εἶπε πρὸς με· μὴ φοβοῦ, Δανιήλ, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἣς ἔδωκας τὴν καρδίαν σου

τοῦ συνεῖναι καὶ κακωθῆναι ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, ἠκούσθησαν οἱ λόγοι σου, καὶ ἐγὼ ἦλθον ἐν τοῖς λόγοις σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΗΝ

Ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα

Ἦχος α'

Μεγάλη ἡ δύναμις τῆς θεοσυστάτου νηστείας! αὕτη τὸν Δανιήλ τῆς Λεοντοφαγίας ἀσινῇ ἀπέδειξε, τοὺς δὲ ὁσίους Τρεῖς Παῖδας, σῶους τῆς παμφάγου καμίνου διετήρησε. Ταύτην καὶ ἡμεῖς ἐκ ψυχῆς ἐγκολπωσάμενοι, σωθησόμεθα τῆς μανίας τοῦ ἀδηφάγου διαβόλου, καὶ δοξάσωμεν πάσῃ δυνάμει, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα Κύριον.

Ἦχος β'

Τῆς προφητείας τὴν χάριν, παρὰ τοῦ Παντοκράτορος Κυρίου, δεξάμενος προφήτα Δανιήλ, μεγίστων ὁραμάτων κατηξιώθης, καὶ λύσιν θαυμαστὴν ἐνυπνίων δέδωκας τῷ θείῳ φωτισμῷ. Ὅθεν καὶ τὴν ἐκ Παρθένου σάρκωσιν τοῦ Λόγου ἐν ἀκριβείᾳ προῖδων, νῦν χαίρων μετ' Αὐτοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ, μνήσθητι καὶ ἡμῶν τῶν πόθῳ τιμώντων, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Ἦχος γ'

Τῇ παρθενίᾳ συζεύξας σωφρόνως τὴν τῆς νηστείας ἄσκησιν, φίλος ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ μακάριε, καὶ σκῆνωμα τῆς χάριτος. Ὅθεν τὰ ἐσόμενα σαφῶς προεδήλωσας, στόμα Κυρίου γενόμενος, τοῦ ἐκ Παρθένου σαρκωθέντος, καὶ ὡς λίθου ἐξ ὄρους ἄνευ χειρὸς τμηθέντος, Δανιήλ θεοδόξαστε. Ὅν μὴ ἐλλείπης καθικετεύων, ὑπὲρ τῶν ὅσοι χαρμοσύνως, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν τελοῦσι φαιδρῶς.

Ἦχος δ'

Τὸ μὲν σῶμα αἰχμάλωτος Βαβυλωνίων ὑπῆρξας, Δανιήλ θεσπέσιε, τὴν δὲ ψυχὴν ἀδούλωτον τῷ Θεῷ διετήρησας. Καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὰς ἐνεργείας φιλοτίμως δεξάμενος, τὴν μὲν Σωσσάναν τοῦ ἀδίκου θανάτου διέσωσας, τῶν δὲ ἀσεβῶν βασιλέων τὰς φοβερὰς ὁράσεις καταλεπτῶς ἠρμήνευσας. Ἀλλὰ καὶ τῶν ψευδολατρῶν ἐλέγξας τὴν βαθεῖαν πλάνην, τὸν μόνον Κύριον τῆς δόξης, Οὐπερ τὴν

μέλλουσιν κρίσιν προεῖδες, μεγάλως ἐδόξασας. Αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, σὺν τῇ Τριάδι τῶν συναιχμαλώτων σοι Ἁγίων Παίδων, προφήτα ἁγιώτατε.

Δόξα. Ἦχος πλ.α'.

Τῶν θείων ἐντολῶν ἀκριβῶς τηρήσας τὰς προστάξεις, δι' ἀγάπην τοῦ Νομοθέτου Κυρίου, ἀγνὸν σεαυτὸν ἐτήρησας καὶ τῇ ἰσοβίῳ νηστεία καὶ ἐγκρατεία, πληθὺν χαρισμάτων ἐδέξω οὐρανόθεν, Δανιήλ ἄνερ ἐπιθυμιῶν καὶ προφήτα θεοδήγητε. Ὅθεν τοὺς τὴν σεπτὴν σου μνήμην εὐλαβῶς γεραίροντας, ἀξιούς ποιήσον τῆς τοῦ Θεοῦ μελλούσης Βασιλείας, πρεσβεύων πρὸς τὸν ἀδέκαστον Κριτὴν, ὅπως ἐκφύγωμεν τῆς ἀπειλῆς τοῦ Μανή, Θεκὲλ καὶ Φάρες καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ Δένδρου τῆς ζωῆς, μετὰ σοῦ, ἐν Παραδείσῳ γευσώμεθα.

Καὶ νῦν, προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μὴ στύгнаζε Ἰωσήφ, καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὄψει γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χαρήσῃ, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἢ Θεοτόκος ἔλεγε, τῷ ἑαυτῆς μνηστῆρι, μολοῦσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν. Ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Χαῖρε κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Δανιήλ ὁ θαυμάσιος, τὴν καρδίαν κτησάμενος, καθαρὸν τοῦ Πνεύματος καταγώγιον, καὶ παρ' αὐτοῦ φωτιζόμενος, μελλόντων τὴν δὴλωσιν, προθεσπίζει προφανῶς, προφητείας λαμπρότησι, καλλυνόμενος, καὶ τρανῶς σαφηνίζων τῶν κρατούντων, παρανόμων Βασιλέων, τὰ κεκρυμμένα ἐνύπνια.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Προστομώσας τὸ σῶμά σου, τῇ νηστεία ἀδάμαστον, τῶν λεόντων στόμασιν ἀπετέλεσας· μέσον γὰρ τούτων ἰστάμενος, Προφήτα θεσπέσιε, καὶ Θεῷ τῷ ἀγαθῷ, ἀτενίζων διέμεινας, ἀπαράτρωτος, ἀπορρήτω

δυνάμει τοῦ τὰ πάντα, ἐνεργοῦντος παραδόξως, τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ἐπὶ θρόνου καθήμενον, καὶ ἀγγέλοις κυκλούμενον, τὸν ὑπὲρ κατάληψιν ἐθεώρησας, Κριτὴν ὑπάρχοντα δίκαιον, Προφῆτα θαυμάσιε, ἐκπλαγεὶς δὲ τὸ φρικτόν, τῆς ἐμφόβου ὁράσεως, διεσήμανας, τοῖς μετέπειτα πᾶσιν ὑπογράψας, τὴν δευτέραν παρουσίαν, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Δόξα. Τῶν Ἀγίων Παίδων.

Ἦχος πλ. β'.

Ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως, ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρός, τὸν παγκόσμιον ὕμνον ἐμελωδήσατε, Παῖδες τρισόλβιοι· καὶ τῆς φωνῆς ὑμῶν εἰσήκουσεν, ὁ ὢν ἐγγὺς Κύριος, τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν, καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σῶζων· καὶ διατηρήσας ἄσινεῖς, προσεδέξατο ὑμᾶς, ὡς θυσίαν καθαρὰν. Διὸ ἀπόγονοι Ἀβραὰμ τυγχάνοντες, παῖδες Θεοῦ γενέσθαι ἠξιώθητε. Παρρησίαν οὖν ἔχοντες πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἀμνὰς γὰρ ἦκει, ἔμβρουον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν, καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ᾤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτής μου καὶ Θεός;

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Ὅτι σου ἔστιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, οἱ ἅγιοι τρεῖς Παῖδες ἠγάλλοντο· καὶ ὁ

προφήτης Δανιήλ, λεόντων ποιμήν, ὡς προβάτων ἐδείκνυτο. Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε Μυστήτρια, τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν. Αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν.

Κάθισμα. ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Νηστείας τετρακτύν, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, προφήτην Δανιήλ, καὶ Τρεῖς Παῖδας καμίνου, ἐν ταύτῃ γὰρ ὑπέταξαν, φύσιν ἄλογον θῆρας τε, καὶ ἀπέδειξαν, τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, τὴν ἀήτηττον, ἰσχὺν γενόμενοι πᾶσιν, ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, προεόρτιον.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν Ἄγγελον βουλήs, ἑαυτοῦ τῆς μεγάλης, τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν, εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς Ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχθησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῷ σπηλαίῳ, ταχὺ ὄν δοξάσομεν.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν.

Κάθισμα. ᾠχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Προκαθαρθεῖς ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, ποιμήν ἐγένου Δανιήλ τῶν λεόντων, Σωσάναν δὲ διέσωσας τῇ χάριτι Θεοῦ, Βήλ τε καὶ τοῦ Δράκοντος, τὴν λατρείαν ἐλέγξας, τοῦ Σωτῆρος γέννησιν, ἐκ Παρθένου προεῖδες, καὶ σὺν τρισὶ Παισὶ τὸν Ἀγαθόν, ἐκδυσωπεῖτε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, προεόρτιον, ὁμοιον.

Ὁ δὲ ἀγάπην πατρικῆς εὐσπλαγχνίας, τὸν σὸν Υἱὸν πέμψας ἡμῖν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς Πανάγνου ἄσπορον φορέσαντα ἐν γῇ, σάρκα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ῥύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον· αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιώσας γέννησιν Υἱοῦ, τοῦ προσκυνῆσαι ἀξίως δεόμεθα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ.α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Δανιήλ τῇ νηστείᾳ ἄρνας ἀπέδειξε, τῶν λεόντων τὸν λόχον, πυρὸς δὲ ἔσβεσαν, τὴν παφλάζουσιν σφοδρῶς φλόγα πολύπηχυν, σπερμοφάγων δὲ τριάς, Ἀνανίας Μισαήλ, καὶ Ἀζαρίας οἱ θεῖοι, ὧν τὴν ἐγκράτειαν ἔργον, ἡμεῖς ἐν βίῳ ποιήσωμεν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Προεόρτιον.

Ὁ τμηθεὶς ἐκ σοῦ λίθος Παρθένε πάναγνε, κατελέανε πάντα, ὑπερυψώματα, ὥσπερ μακρόθεν Δανιήλ προεθεάσατο, καὶ ἐγένετο πιστῶν, ἡ βεβαία καὶ στερεὰ, πέτρα ἐξ ἧς βλύζει ὕδωρ, τὸ τῆς ζωῆς τῆς ἀλήκτου, ᾧ ποτιζόμενοι ζωούμεθα.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα.

Ἀγίω Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκραυφίως.

Καὶ νῦν.

Ἀγίω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον.

Μὴ ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.(κεφ.κγ', 29-39)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι...

Ο Ν'. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Τῶν φιλοθέων Τριῶν παίδων τῶν ἐν Βαβυλῶνι, καὶ Δανιήλ τοῦ προφήτου, ἡ χαρμόσυτος ἐορτὴ συνέδραμε. Δεῦτε οὖν οἱ τούτων θαυμασταί, ἐν ὕμνοις χαρμοσύνοις αὐτοὺς στεφανώσωμεν, αἰτούμενοι ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν, τυχεῖν τῆς χαρᾶς τοῦ Παραδείσου, ἔνθα τὸν ἐκ Παρθένου Θεοτόκου ὑπερφυῶς γεννηθέντα, Κύριον Ἰησοῦν ὁψόμεθα.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Εἶτα οἱ Κανόνες.

Ὁ κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

«Σοφὸν Δανιήλ ἄσμασι περιστέφω». Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄισμα ἀναπέμψωμεν λαοί.

Σῶτερ εὐεργέτα τοῦ παντός, τῶν ἀγαθῶν ὁ αἴτιος, τῇ φωτοφόρῳ σου, τὴν ἔννοιάν μου αἶγλη, φωτίζοις φιλάνθρωπε, ὅπως τοῦ σοῦ Προφήτου, εὐφημήσω τὴν ἔνδοξον μνήμην.

Ὅρθρος ὡς ἀνέτειλας σοφέ, τῆς σωφροσύνης σάφρονα, προκινδυνεύουσας, Σωσάνναν διασώσας· Θεὸς γὰρ σε ἤγειρε, γνώστης ὁ τῶν κρυφίων, πρεσβυτέρους δεινούς κατακρῖναι.

Φόβῳ στοιχειούμενοι Θεοῦ, οἱ Ἀβραὰμ ἀπογονοί, τροφὴν παράνομον, ἀπώσαντο γενναίως, καὶ θείῳ τρεφόμενοι, πόθῳ τῆς εὐσεβείας, πρὸς μεγίστην ἐπήρθησαν δόξαν.

Θεοτοκίον.

Ὅρος ἐθεώρεις νοητόν, Δανιήλ ἱερώτατε, τὴν μόνην ἄχραντον ἀειπάρθενον Κόρην, ἐξ ἧς περ ἐκτέμνηται, λίθος ὁ ἀκρογωνιαίος, καὶ τὴν πλάνην συνέτριψε πᾶσαν.

**Ἔτερος κανὼν τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
«Τρεῖς Παῖδας ὕμνῳ, Δανιήλ τε τὸν μέγαν». Θεοφάνους.**

Ὡδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὑγρὰν διοδεύσας

Τὸν ἄναρχον Λόγον τὸν ἐκ Πατρός, πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα θεοπρεπῶς, τὸν ἐν τῇ καμίνῳ Νεανίαις, συμβολικῶς ὁραθέντα δοξάσωμεν.

Ῥημάτων τυράννου τοῦ δυσσεβοῦς, οἱ εὐγενεῖς Παῖδες, καταπτύσαντες καρτερῶς, τροφαῖς παρανόμοις μινθῆναι, Χαλδαϊκῶς οὐ κατηξίωσαν.

Ἐτρέφεσθε λόγῳ μὲν ψυχικῶς, τροφαῖς αὐτομάτοις, κεχηρμένοι δὲ σαρκικῶς, τῶν ἀβροδιαίτων τὰς ἰδέας, τῷ Βασιλεῖ ὠραιότεροι δείκνυσθε.

Θεοτοκίον.

Ἰὸν τὸν τοῦ ὄψεως ἀκοαῖς, πικρῶς ἐμπαρέντα, ταῖς τῆς Εὐας ἢ ἐκ Δαυΐδ, βλαστήσασα Κόρη θεραπεύει, τὸν Λυτρωτὴν κυοφορήσασα.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

Ὡδὴ γ΄. Τοῦ Προφήτου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νόησιν καὶ σύνεσιν, παρὰ Θεοῦ λαβὼν ἔλυσας, φωτοφανῶς, τὰ ἐσκιασμένα, τῶν κρατούντων ἐνύπνια.

Δράκοντα ἐνέκρωσας, διὰ τροφῆς βαλὼν ἐνδοξε, τὸν αἰσθητόν, τοὺς πρὶν ἀοράτους, ἐτροπώσω γὰρ δαίμονας.

Θεοτοκίον

Αἶγλη φωτιζόμενος, τὸ ἐμφανές, ὁρᾷς ἐνδοξε, Ὅρος Θεοῦ, τὴν Εὐλογημένην, τὸ βροτῶν ἐγκαλλώπισμα.

Τῶν Ἁγίων Παίδων. Ὁ αὐτός.

Σύνεσιν κτησάμενοι, τὴν θεοδίδακτον Δέσποτα, Παῖδες Δαυῖδ, νόμους τοὺς πατρῶους, θεοφρόνως ἐτήρησαν.

Πῦρ οὐ κατεφλόγισε, τὰ καθαρώτατα σώματα, τῶν εὐσεβῶν· διὰ γὰρ νηστείας, ψυχοτρόφου ἠρδεύοντο.

Αἶνον τὸν παγκόσμιον, καὶ πολυῦμνητον ᾄδουσι, Παῖδες οἱ τρεῖς, μέσον τῆς καμίνου, θαυμαστῶς δροσιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τόκον Δέσποτα, ἐκ παρθενεύοντος σώματος, δείξης ἡμῖν, σώζεις ἐν καμίνῳ, παρθενεύοντα σώματα.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κοντάκιον. τοῦ Προφήτου. Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Καθαρθεῖσα Πνεύματι, ἡ καθαρὰ σου καρδιά, προφητείας γέγονε, φαινοτάτης δοχεῖον· βλέπεις γάρ, ὡς ἐνεστῶτα τὰ μακρὰν ὄντα, λέοντας, ἀποφιμοῖς δὲ βληθεῖς ἐν λάκκῳ· διὰ τοῦτό σε τιμῶμεν, προφήτα μάκαρ, Δανιήλ ἔνδοξε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Προφητείας τὴν χάριν πεπλουτηκώς, τῆς Παρθένου τὸν Τόκον σκιαγραφεῖς, καὶ λύεις ὄνειράτα, τῶν κρατούντων σαφέστατα· ἐμβληθεῖς δὲ λάκκῳ, ὡς μάρτυς ἐδίδαξας, παραδόξως μάκαρ, νηστεύειν τοὺς λέοντας· ὅθεν καταστρέψας, τῶν ἀθέων τὸ σέβας, τὸν δράκοντα ἔκτεινας, ἀριστεύσας λαμπρότατα, Δανιήλ ἀξιάγαστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν τριῶν Παίδων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς Τριάδος εἰκόνα προφητικῶς, ἐξ αὐλῶν χρωμάτων ἐν τῇ φλογί, οἱ Παῖδες διέγραψαν, τῷ καλάμῳ τῆς πίστεως, καὶ τὴν τοῦ Λόγου ἄκραν, εἰς γῆν συγκατάβασιν, μυστικῶς κατεῖδον, καὶ πᾶσιν ἐκήρυξαν· ὅθεν καὶ τὴν δρόσον, οὐρανόθεν λαβόντες, τοῦ Πνεύματος βρύουσι, τοῖς πιστοῖς

τὰ χαρίσματα· διὰ τοῦτο βοήσωμεν· δώρησαι Χριστὲ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην αὐτῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ τὰ προεόρτια, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ πανηγυρίζωμεν, καὶ ἀξίως ἅπαντες προὑπαντήσωμεν, ὡς Μάγοι δωροφορῶντες τὰς ἀρετάς, καὶ ἄδοντες τῶν ἀγγέλων ἄσμα καινόν, τῷ ἐκ Κόρης Θεοπαιδός, ἐν Βηθλεὲμ ἄνευ σποράς, τικτομένῳ Θεῷ ἡμῶν, Ὁν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Ὡιδὴ δ΄. Τοῦ Προφήτου. Ἐξ ὅρους κατασκίου.

Νόμον εὐσεβῶς, φυλάξας ὦ Προφῆτα, τῆς ὄντως σοφίας, ἔγνωσ τὸν δοτῆρα, τὰ μυστικά σε διδάσκοντα καὶ βαθέα, καὶ τὰ ἐν σκότει σε φωτίζοντα.

Τερὰν ζωὴν, βιώσας θεοφάντορ, ἐπιθυμιῶν, ἀνὴρ προσηγορεύθης· ἀρρένωπῶς γὰρ τὰ πάθη καταπατήσας, πρὸς τὴν ἀγήρω μετετέθης ζωὴν.

Ἡ ἐνοικοῦσα ἐν σοί, τοῦ Παρακλήτου χάρις, Δανιήλ σε δεικνύει, ὅλον φωτοφόρον, καὶ νικητὴν τῶν τυράννων καὶ βασιλέων, καὶ τῆς σοφίας καταγώγιον.

Θεοτοκίον.

Λίθον σε χειρός, τμηθέντα ἄνευ Λόγε, ὅρους προορᾶ, Παρθένου Θεοτόκου, Δανιήλ ὁ προφήτης ἀνακραυγάζων, καὶ ἀνυμνῶν σου τὴν Θεότητα.

Τῶν Ἁγίων Παίδων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Δανιήλ ὁ σοφώτατος, ἐνθεαστικῶς τὸν νοῦν φωτιζόμενος, τὰ ἐνύπνια διέλυσε, τῶν αὐτοκρατόρων θεία χάριτι.

Ἀπαστράπτει τοῖς θαύμασιν, ἢ ἐν τῇ καμίνῳ τῶν Παίδων ἄθλησις· τὸν γὰρ τύραννον ἐζώγρησαν, πρὸς ἐπίγνωσίν σου Παντοδύναμε.

Συμφωνίας τὰ ὄργανα, καὶ τῆς μουσικῆς μέλη παναρμόνια, τοὺς γενναίους οὐ κατέθελξαν, καὶ χρυσῇ εἰκόνι οὐχ ὑπέκυψαν.

Θεοτοκίον.

Ὑμνωδαίς πανύμνητε, οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες γεραίρουσι, τὸν Υἱόν σου τὸν ὑπέρθεον, ὃν ἐν τῇ καμίνῳ ἐπεγίνωσκον.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί.

Ωιδὴ ε΄. Τοῦ Προφήτου. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ἀθλητικούς ἀγῶνας, τῆς προφητείας παιδρύνας κηρύγματι, λάμπεις δι' ἀμφοτέρων, θείας ἐπιπνοίας ἀνάπλεως.

Σοφὸς ἐδείχθης μάκαρ, ταῖς ὑπὲρ νοῦν τῆς σοφίας ἐλλάμψεσι, μέγιστε θεορῶν, Δανιήλ καὶ πάντα ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Μυσταγωγεῖ τοὺς τύπους, τῆς ἀπορρήτου σαρκώσεως Ἀχραντε, τῆς ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου, Δανιήλ ὁ προφήτης ὁ ἔνδοξος.

Τῶν Ἁγίων Παίδων. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Μυηθέντες τὸν Νόμον, Σῶτερ οὐκ ἡρνήσαντο, οἱ σοὶ θεράποντες, Δανιήλ ὁ μέγας, σὺν τρισὶ Νεανίαις θεόφροσιν, ἀλλ' ἰσχὺν λαβόντες, τὴν παρὰ σοῦ τοῦ εὐεργέτου, τοὺς τυράννους ἀνδρείως ἐτρέψαντο.

Νοερῶς ἐμυεῖτο, Δανιήλ φιλάνθρωπε, τὰ σὰ μυστήρια· ἐπὶ γὰρ νεφέλης, ὡς Υἱόν σε ἀνθρώπου ἐρχόμενον, τῶν ἐθνῶν ἀπάντων, οἷα Κριτὴν καὶ Βασιλέα, ἐθεώρει νοὸς καθαρότητι.

Ὡραιώθη ὦ Παῖδες, ὑπὲρ λίθον σάπφειρον, ὑμῶν τὸ σύνταγμα· ὡς αὐγὴ χρυσοῦ, εὐσεβείας τῷ ζήλῳ πυρσεύετε, ἐμπεριπατοῦντες, χαρμονικῶς ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ κροτοῦντες χορείαν τρισάριθμον.

Θεοτοκίον.

Δανιήλ σε Παρθένε, ὅρος προδιέγραφε σαφῶς ὁ ἔνθεος· οἱ τριτοὶ δὲ Παῖδες, καθορῶντες τὴν φλόγα δροσίζουσιν, τὸν σὸν θεῖον τόκον, μελωδικῶς ἀνευφημοῦσιν, ὡς Σωτῆρα καὶ Κτίστην καὶ Κύριον.

Καταβασία. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Ωιδὴ ς΄. Τοῦ Προφήτου. Ὡς τὸν Προφήτην ἐρρύσω.

Ἀγγελικὰς σὺ χορείας, ἐν φωτὶ λαμπροτάτῳ θεώμενος, μιμητὴς πανάριστος, τούτων ἐχρημάτισας, τοῦ παντάνακτος, ἐντροφῶν ἐλλάμψεσι.

Σωτηριώδη τοῦ Λόγου, παρουσίαν μηνύων προήγγειλας, καὶ ναοῦ καθαίρεσιν, νόμου τε τὴν πλήρωσιν, καὶ τῆς χάριτος ὑπὲρ νοῦν δωρήματα.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ Παρθένος ἐν μήτρᾳ, ἐμφανῶς συλλαμβάνει Χριστὸν τὸν Θεόν, ἧς περ τὴν προτύπωσιν, ἐλλαμφθεὶς τῷ Πνεύματι, προεώρακε Δανιήλ ὁ ἔνδοξος.

Τῶν Ἁγίων Παίδων. Ἀβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ἀρξάντες τῶν ψυχικῶν, παθημάτων τῇ δυνάμει τοῦ Λόγου, χώρας ἔθνων Χαλδαίων ἡγεμόνες γεγόνατε· οἶδε γὰρ ἡ ἀρετὴ, γέρα χαρίζεσθαι, κεκτημένοι, ὧ τοῦ Δαυὶδ σοφοὶ ἀπόγονοι.

Νέκρωσιν ὁ Δανιήλ, ζωηφόρον ἐνδυσάμενος, πάλαι τὸν ὡς Θεὸν Χαλδαίοις, δυσσεβῶς νομιζόμενον, ἀναιρεῖ διὰ τροφῆς, δράκοντα κάκιστον, ἱερεῖς τε τοὺς δυσμενεῖς, σοφῶς ἀπέκτεινε.

Θεοτοκίον.

Ἰλεὼν μοι τὸν κριτὴν, καὶ Υἱόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν, Μῆτερ δυσώπησον· σοὶ γὰρ μόνη, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι.

Καταβασία. Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Χειρόγραφον εἰκόνα μὴ σεβασθέντες, ἀλλ' ἀγράφῳ οὐσίᾳ
θωρακισθέντες, τρισμακάριοι ἐν τῷ σκάμματι, τοῦ πυρὸς ἐδοξάσθητε, ἐν
μέσῳ δὲ φλογός, ἀνυποστάτου ἰστάμενοι, Θεὸν ἐπεκαλεῖσθε. Τάχυνον ὁ
οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι
βουλόμενος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, ἥς πάλαι ἔλαβον πείραν Αἰγύπτιοι
πολεμοῦντες, καὶ Ἑβραῖοι πολεμούμενοι· μὴ καταλίπῃς ἡμᾶς, καὶ
καταπίῃ ἡμᾶς θάνατος, ὁ διψῶν ἡμᾶς, καὶ Σατὰν ὁ μισῶν ἡμᾶς· ἀλλ'
ἔγγισον ἡμῖν, καὶ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἐφείσω ποτὲ τῶν Παίδων
σου, τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀπαύστως ἀνυμνούντων σε, καὶ βληθέντων ὑπὲρ
σοῦ εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐκ ταύτης κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον ὁ
οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι
βουλόμενος.

τὸ Συναξάριον.

**Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων τριῶν Παίδων, Ανανίου,
Ἀζαρίου, Μισαήλ καὶ Δανιήλ τοῦ Προφήτου.**

Στίχοι.

Ὑπαρ, Θεέ, βλέπει σε νῦν ἐπὶ θρόνου,
Τμηθεὶς Δανιήλ, οὐκ ὄναρ καθὼς πάλαι.

Εἰ μὴ θανεῖν τρεῖς Παῖδες ἥρων ἐκτόπως,
Ὡς τοῦ πυρὸς πρίν, ἦρχον ἂν καὶ τοῦ ξίφους.
Εβδομάτῃ δεκάτῃ Δανιήλ τάμον, ὃς βλέπει μέλλον.

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ
νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Ζακύνθου.**

Στίχοι.

Ἐχει μὲν ἡ γῆ σῶμα Διονυσίου
Νέου, Πόλος δὲ τοῦδε τὴν ψυχὴν φέρει.
Εβδομάτῃ δεκάτῃ θάνεν, Διονύσιος ὁ κλεινός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰάχκου.

Στίχοι.

*Ἰακχε, κρατύνθητι καὶ τμηθεὶς κάραν,
Τμηθεῖσαν ἐγγράφηθι, καὶ στέφου κάραν.*

**Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων, Πατερμουθίου, Κόπριος καὶ
Ἀλεξάνδρου, μαρτυρησάντων ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου.**

Στίχοι.

*Κοινωνὸς ὥφθην καὶ βίου σοι καὶ ξίφους,
Πάτερ Πατερμούθιε, κραυγάζει Κόπρις.*

*Ἀγῶνος, Ἀλέξανδρε, διπλοῦ λαμβάνεις,
Ἀσκήσεως τομῆς τε διπλᾶ τὰ στέφη.*

**Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ ἀειμνήστου ὁμολογητοῦ Δουναλέ, τοῦ
μετονομασθέντος Στεφάνου.**

Στίχοι.

*Στολαῖς Στέφανος ἀρετῶν ἐστεμμένος,
Λαμπρός τις ἦκει πρὸς στεφάνους τοὺς ἄνω.*

**Μνήμη τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Ἀντωνίου,
Ἀθανασίου καὶ Νικολάου, Κτιτόρων τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερᾶς καὶ
Μεγίστης Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου.**

Στίχοι.

*Στέφει ἡ Τριάς τριάδα τῶν Κτιτόρων,
Μονῆς Μεγίστης σεπτῆς Βατοπαιδίου.*

**Μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Νικήτα τοῦ ἐν Νύσση, ἐπὶ
αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου ὑπὸ τῶν Τούρκων πυρὶ
κατακαέντος.**

Στίχοι.

Νέος μάρτυς ὢν Νικήτας ὁ ἐν Νύσση,

Πλάνην ζοφώδη Μωάμεθ διελέγχει.

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων νεομαρτύρων Παϊσίου,
ἡγουμένου, καὶ Ἀββακούμ, διακόνου, ὑπὸ τῶν Τούρκων
θανατωθέντων ἐν ἔτει 1814 εἰς Σερβίαν.**

Στίχοι.

Σὺν Παϊσίῳ Ἀββακούμ ἡγωνίσθη,
Σκόλοπι Ἄγαρ αἰσχύναντες ἀνδρείως.

**Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.**

Ωιδὴ ζ'. Τοῦ Προφήτου. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ

Νόμῳ Προφῆτα πεφραγμένος, οὐκ ἠνέσχου τοῦ χρανθῆναι
παρانونόμως· ἀλλ' ἐνθέως τὸν νοῦν, λαμπόμενος ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ
Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντας ἐκπλήττει σου τὸ θαῦμα· ὡς προφῆτη γὰρ προφῆτης σοι
παρέστη, μεταρσίως τροφήν, κομίζων σοι καὶ μέλπων· Εὐλογητὸς εἶ
Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐνδον τοῦ λάκκου καθειργμένος, καὶ τοῖς λέουσι πρὸς βρῶσιν
τεθειμένος, διεσώθης Θεοῦ, σκεπάσαντός σε μάκαρ, Εὐλογητὸς εἶ
μέλποντα, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τρεῖθρα ἀφθόνως ἀναβλύζεις, ἱαμάτων, Παρθένε Θεοτόκε· Δανιήλ
γὰρ τρανῶς, ἑώρακέ σε ὄρος, ἐξ οὗ Σωτὴρ ἀνέτειλεν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδες θεοσεβεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Ἦχος θεοφιλῆς ἐμελῳδεῖτο, ἐκ μέσου πυρὸς τῷ Παντοκράτορι·
Ἀζαρίας γὰρ θεῖον χορὸν συστησάμενος, τὴν ὥδην σὺν τούτοις
ἀνέμελπεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λύρα Νεανιῶν ἐθεολόγει, τὸν πάντων Θεὸν καὶ παντοκράτορα, τὸν αὐτοῖς ἐν καμίνῳ τρανῶς ὀπτανόμενον, καὶ ὥδην ἀνέμελπον λέγοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τρεῖς τοὺς ἐν τῇ καμίνῳ βεβλημένους, εἰδὼς ὁ κρατῶν ὡς ἐθεάσατο, τοῦ τετάρτου τὴν θέαν, Υἱὸν προηγόρευσε, τοῦ Θεοῦ καὶ πᾶσιν ἐτράνωσεν, Εὐλογητὸς ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ἐχων λελαμπρυσμένον θεία αἶγλη, τὸν νοῦν Δανιήλ θεομακάριστε, τῆς Παρθένου τὸν τόκον, σαφῶς προτεθέασαι, μυστικαῖς εἰκόσι μορφούμενον, Εὐλογητὸς ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Καταβασία. Οἱ Παῖδες εὐσεβεία.

Ωιδὴ η΄. Τοῦ Προφήτου. Οἱ θεορῶντες παῖδες.

Ἱεροφάντωρ ἐδείχθης ὦ προφήτα, καὶ πρακτικῇ θεωρίᾳ, τοῖς ἀσωμάτοις συνέψαλλες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σὲ παμμακάριστε πάντες εὐφημοῦμεν, καὶ τῇ σεπτῇ πανηγύρει, σοῦ γεγηθότες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπερθαύμαστον Κόρην θεηγόρε, τυπικοῖς ἐν συμβόλοις, κατανοήσας ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῶν Ἁγίων Παίδων. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τὴν Ἀβραὰμ εὐγένειαν, διασώζειν σπουδάζοντες, τὴν οἰκειοτάτην, πρὸς αὐτὸν ἐκτήσασθε, κρηπίδα τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐλπίδος ὅσιοι, καὶ ὑπομονήν, καὶ πειρασμῶν καρτερίαν, βοῶντες ἀνενδότως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ ὡς φωστῆρες λάμποντες, καὶ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, καὶ τῆς εὐσεβείας, φωτισμῷ πυρσεύοντες, παγκόσμιον στήσαντες, χοροστασίαν ἄδουσι, σοὶ τῷ εὐεργέτῃ καὶ Δεσπότη τῶν ὅλων· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς οἱ σβέσαντες, ἐπηρμένην τὴν κάμινον, καὶ τὰς τῶν λεόντων, ἀκωκὰς πεδήσαντες, Δαυῖδ οἱ ἀπόγονοι, νῦν γεγηθότες, ψάλλουσι τὸν ἐκ πειρασμῶν, ἐκσεσφκότα Δεσπότην, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυσταγωγεῖται Πάναγνε, Δανιήλ ὁ σοφώτατος, καὶ προζωγραφοῦσι, Παῖδες τρεῖς τὴν γέννησιν, τὴν σὴν οἱ θεόφρονες, διὰ συμβόλων βλέποντες, τὸν ἐκ τῆς γαστρὸς σου, προελθόντα ἀφράστως, ὃν παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ωιδὴ θ'. Τοῦ Προφήτου. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐδρέψω σου τῶν πόνων, τὰς ἐπικαρπίας, ἐν οὐρανοῖς σὺν Προφήταις χορεύων ἀεὶ, περὶ τὸν ὕψιστον θρόνον, τοῦ Παντοκράτορος.

Φωτὶ τῷ τρισηλίῳ, νῦν στεφανηφόρος, τῶν ἐφετῶν ἀκροτάτῳ παρίστασαι, ταῖς ἀσωμάτων χορείαις, συναγαλλομενος.

Θεοτοκίον.

Ὡραῖόν σου τὸ κάλλος, οὗ νῦν ἀπολαύεις· τὴν γὰρ πανύμνητον Κόρην, Προφήτα σοφέ, διὰ συμβόλων μηνύειν, πᾶσαν ἠξίωσαι.

Τῶν Ἁγίων Παίδων. Ὁ αὐτός.

Ἐφθάσατε τὸ τέλος, τὸ πεποθημένον, καὶ ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ παρέστητε, ἐν οὐρανίοις θαλάμοις, Παῖδες πανόλβιοι.

Γηθόμενοι τὸ δρᾶγμα, τῆς μετὰ δακρύων, καλῆς ὑμῶν γεωργίας κομίζεσθε, τῆς ἀφθαρσίας τὸν στάχυν, καρποφορήσαντες.

Ἀνέτειλε λαμπρότης, νῦν ὑμῖν ἀξίως, καὶ εὐφροσύνη καρδίας ἐξήνθησεν· ἔνθεν ἀπέδρα γὰρ λύπη, κατεσκηνώσατε.

Θεοτοκίον.

Νομὴν τὴν τοῦ θανάτου, ἔστησας Παρθένε, τὸν ζωοδότην τεκοῦσα καὶ Κύριον, ζωοποιοῦντα τοὺς πίστει, σὲ μεγαλύνοντας.
Καταβασία. Μεγάλυνον ψυχῆμου. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάρια.

Ἦχος β'. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὁ ἐν προφήταις μέγιστος, Δανιήλ νῦν τιμάσθω· Χριστὸν γὰρ τὸν Θεὸν ἡμῶν, εἶδε λίθον τμηθέντα, ἄνευ χειρῶν ἀπὸ ὄρους, τῆς Ἀγνῆς Θεοτόκου. Σὺν τούτῳ εὐφημείσθωσαν, καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες οὓς περ, σῶζει πυρός, ἀβλαβεῖς καμίνου τύπος Παρθένου, ὁ θεῖος καὶ ἀπόρρητος, δι' οὗ σέσωσται κόσμος.

Προεόρτιον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ' Ἀγγέλων, καὶ ἀγραυλούντων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχθησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεῖ πεπτωκότα.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ.δ'. Ὁ ἐν Ἑδὲμ παράδεισος.

Ὁ τοὺς Ἁγίους Παῖδας ἐκ πυρός, ῥυσάμενος Δέσποτα, καὶ ἐκ στόματος λεόντων Δανιήλ, ὁ εὐλογήσας Ἀβραάμ, Ἰσαάκ τε τὸν δοῦλόν σου, καὶ τὸν τούτου υἱὸν τὸν Ἰακώβ· ὁ εὐδοκήσας ἐκ σπέρματος, τούτων γενέσθαι καθ' ἡμᾶς, ἵνα τοὺς πρὶν ὀλισθήσαντας, σώσης προπάτορας ἡμῶν, σταυροῦσαι καὶ θάπτεσαι, καὶ συντρίβεις τοῦ θανάτου τὰ δεσμά· συνεγείρεις τε πάντας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὄντας ἐν νεκροῖς, προσκυνοῦντάς σου Χριστέ, τὴν Βασιλείαν τὴν αἰώνιον.

Ὡς ἐν ψεκᾷδι μέσον τῆς φλογός, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, ἀγαλλόμενοι οἱ Παῖδες τοῦ Θεοῦ, περιεπάτουν μυστικῶς, ἐν αὐτῇ προτυπώσαντες, τὴν Τριάδα καὶ τὴν σάρκωσιν Χριστοῦ· καὶ ὡς σοφοὶ διὰ πίστεως, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός· καὶ Δανιήλ δὲ ὁ δίκαιος, λεόντων ὥφθη φιμωτής· ὧν ταῖς δεήσεσι, δυσωπούμενος φιλάνθρωπε Σωτήρ, καὶ ἡμᾶς τοῦ ἀσβέστου, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι πυρός, καὶ ἀξιώσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου Βασιλείας σου.

Ὡσπερ ἐν δρόσῳ ὄντες οἱ πιστοί, καὶ ἅγιοι Παῖδες σου, ἐν καμίνῳ τῆς φλογὸς τῆς τοῦ πυρὸς, προεζωγράφουν μυστικῶς, τὴν ἐκ Παρθένου σου ἔλευσιν, τὴν ἀφλέκτως ἀναλάμψασαν ἡμῖν. Καὶ Δανιήλ δὲ ὁ δίκαιος, καὶ ἐν Προφήταις θαυμαστός, τρανῶς τὴν θείαν δευτέραν σου, ἐπιδημίαν προδηλῶν, ἐώρων ἐκραύγαζεν, ἕως οὗ θρόνοι ἐτέθησαν φησί, καὶ Κριτὴς ἐκαθέσθη, καὶ τοῦ πυρὸς ἐπέστη ποταμός· οὗ ῥυσθείημεν Χριστέ, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν Δέσποτα.

Ὁ τὴν Σωσσάναν σώσας Δανιήλ, καὶ λέοντας πρόβατα, ἀποδείξας τῇ δυνάμει τοῦ Θεοῦ, τῶν βασιλέων δὲ σοφῶς, ποικίλα ὀράματα, ἐρμηνεύσας καὶ τὸν Δίκαιον Κριτὴν, ἐν θρόνῳ καθήμενον, ὡς προφήτης προῖδών, κολάσεως λύτρωσαι, τοὺς τιμῶντάς σου τὴν μνήμην εὐλαβῶς, ἐξιλεούμενος ἡμῖν, πρεσβείαις ἁγίαις σου, τὸν Φιλάνθρωπον Χριστὸν καὶ Λυτρωτὴν, ἐκ Παρθένου Μαρίας, σαρκωθέντα ἵνα σώσῃ τὸν Ἀδάμ, καὶ ἀνοίξῃ τὰς πύλας, τῆς ποθουμένης Βασιλείας Αὐτοῦ.

Δόξα. Ἦχος πλ.δ'.

Δέσποτα Κύριε, τοὺς νηστευτὰς Τρεῖς Παῖδας, τῆς φλογιζούσης καμίνου ἐν Βαβυλῶνι ἀσινεῖς διέσωσας, τὸν δὲ προφήτην Δανιήλ ἐν τῷ λάκκῳ, θηριοποιμένα παραδόξως γενέσθαι ἠξίωσας. Ὡν ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις καὶ ἡμᾶς, μιμητὰς φανῆναι εὐδόκησον, ἵνα τῇ πικρίᾳ τῆς νηστείας, τὴν θανατηφόρον γλυκύτητα τῆς Ἀδὰμ παραβάσεως ἐμέσαντες, γευσώμεθα τῶν ζωηφόρων καρπῶν τῆς Βασιλείας, ἣν τῇ ἀσπόρῳ σου καὶ θείᾳ Γεννήσει, ἐχαρίσω ἀπειροδώρως τοῖς σὲ πιστεύουσιν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου, εὐτρεπίζου ἢ φάτνη, τὸ σπήλαιον δεχέσθω ἢ ἀλήθεια ἦλθεν, ἢ σκιά παρέδραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα· διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται, σὺν τῇ Εὐᾷ κράζοντες· ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἢ γ' καὶ ς' ὥδή.

Ὁ Ἀπόστολος.

Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου.

Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα λάβετε. (βλ.τῇ 20ῇ Ἰουλίου).

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι. (βλ.τῇ 20ῇ Ἰουλίου).

Κοινωνικόν.

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἶνεσις.
Ἀλληλουῖα.

Μεγαλυνάρια

Τόκον τῆς Παρθένου προκατιδών, Δανιήλ προφήτα, ὡς τῆς
χάριτος ὀφθαλμός, πίστει τῶν λεόντων, ἐνέφραξας τὸ στόμα, ἔνθεν τὴν
ἀρετὴν σου, πάντες ἠδέσθησαν.

Θάλαμον οἱ Παῖδες πνευματικόν, δρόσῳ τῆς Τριάδος,
ἀπειργάσαντο ἐμφανῶς, τὴν ἑπταπλασίως, κάμινον ἐκκαυθεῖσαν, ἐν ᾗ
χοροβατοῦντες, Θεὸν δοξάζουσι.

Στίχοι

Ῥῦσαι, Δανιήλ, τῶν νοητῶν λεόντων,
Τοὺς σὲ τιμῶντας δοξολογίας ὕμνοις.